

Ένας Νομπελίστας διδάσκει ταπείνωση και συναδελφοσύνη (Δρ. Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Υπεύθυνος Περιεχομένου Πεμπτουσίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το φετινό Νόμπελ Χημείας πήραν από κοινού ο Jacques Dubochet (γένν. 1942) μαζί με τον Joachim Frank και τον Richard Henderson για τη συνεισφορά τους στην ανάπτυξη κρυοηλεκτρονικής μικροσκοπίας για τον προσδιορισμό δομής υψηλής ανάλυσης βιομορίων που βρίσκονται μέσα σε διάλυμα. Ο πρώτος εξ αυτών είναι Ελβετός βιοφυσικός, διαπρεπής ερευνητής και ομότιμος καθηγητής Βιοφυσικής στο Πανεπιστήμιο της Λωζάνης στην Ελβετία.

Περισσότερο όμως αίσθηση έκανε η απλότητα με την οποία συνέχισε να ζει αμέσως μετά την είδηση της βράβευσής του. Μολονότι το βραβείο αποτελεί κορυφαία διάκριση και ισοδυναμεί με ύψιστη αναγνώριση και φήμη, την επομένη της ανακοίνωσης, πρωί πρωί ο Jacques Dubochet βρισκόταν σε πανεπιστημιακή αίθουσα, περιμένοντας τους φοιτητές για μια διάλεξη στο Πανεπιστήμιο της Λωζάνης. Χαλαρός και χαμογελαστός, με τη συνήθη του εμφάνιση, που συνδυάζει κάλτσες και πέδιλα, περίμενε να προσέλθουν όλοι για να ξεκινήσει.

Το ίδιο χαλαρός, χαρούμενος και ταπεινός ήταν και όταν μετά την ομιλία του μίλησε με δημοσιογράφους. Μίλησε για την καριέρα του, τις ανακαλύψεις και τα συναισθήματά του στο Πανεπιστήμιο, το οποίο χαρακτήρισε “ένα θαυμάσιο μέρος”. Αναγνώρισε ακόμη τη συνεισφορά των συναδέλφων του, που κατέστησαν εφικτή τη βράβευσή του: “Σε μια στιγμή όπως αυτή, το συναίσθημα που επικρατεί είναι η μεγάλη ευγνωμοσύνη”, ξεκαθάρισε. “Ένα επιστημονικό βραβείο είναι ένα διφορούμενο πράγμα: Προωθεί ένα άτομο, ενώ θα έπρεπε να επιβραβεύει μια συλλογική προσπάθεια. Σε όλο αυτό δεν ήμουν μόνος μου!”, συνέχισε.

Κατονόμασε ακόμη διάφορους ερευνητές, από το Πανεπιστήμιο της Βέρνης έως το Caltech στην Καλιφόρνια, στους “ώμους” των οποίων στηρίχθηκαν οι ανακαλύψεις του. Συμπλήρωσε επίσης ότι η οικογένεια ήταν το ίδιο σημαντική γι’ αυτόν, και

έκανε λόγο για τη σύζυγό του, το γιο του (που γεννήθηκε το έτος της ανακάλυψης) και την κόρη (που γεννήθηκε το έτος που ανακάλυψαν “πώς να κάνουν κάτι χρήσιμο μ’ αυτήν”).

Το μονοπάτι δεν ήταν πάντα σαφές ή εύκολο, είπε ο Ντιποσέ. Εισήλθε σε ένα γυμνάσιο με λογοτεχνική ειδίκευση, αλλά «μέσα σε τρεις εβδομάδες συνειδητοποίησε ότι ήταν πολύ δύσκολο» γι' αυτόν. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε σε πρακτικό γυμνάσιο, όπου διαγνώστηκε με **δυσλεξία**! Θυμάται ότι χρησιμοποίησε την πληροφορία αυτή ως “μαξιλάρι για τεμπελιά”, χειροτερεύοντας όλο και περισσότερο την πορεία του.

Την κοινωνική του παρουσία την αποτιμά ως εξής: “Κατά τη διάρκεια της νεότητάς μου, ήμουν αρκετά μοναχικός. Είχα πολλές δυσκολίες με τον κόσμο. Κάθε δέκα χρόνια, βλέπω πλέον, ότι πήγαινα λίγο καλύτερα. Τώρα τα πράγματα πάνε καλά”.

Όταν ρωτήθηκε αν έχει κάποια συμβουλή για τους σημερινούς επίδοξους επιστήμονες, είπε: “Υπάρχει ένα πρόβλημα σήμερα. Πρέπει να έχετε έναν παράγοντα επιρροής, να κάνετε πολλά πράγματα που είναι πολύ δύσκολα, για να πετύχετε στον επιστημονικό τομέα”.

Στην ομάδα του, ανέφερε, ο σημαντικότερος παράγοντας θα παρέμενε πάντοτε να εργάζεται μαζί με τους συνεργάτες του και να μην υποκύπτει στο “μίσος για προσωπικό ανταγωνισμό”. Σχετικά με τις επιλογές των συνεργατών του, δήλωσε πως “ήταν απαραίτητη προϋπόθεση ότι κάποιος ήταν ανοιχτός στη συνεργασία και αυτό έφερε τις επιτυχίες του έργου μου”.